

אור הנר

עזר: נדיה אטון

דבר העזר

"נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם" (הפטרה)

למתקן זה.

כל כך הרבה אנשים דיברו איתו וניסו להרגיע אותו שלא יקרה לו כלום, והוא קשור חזק, וכבר אלפי ילדים 'נסעו' ברכבת זו ולא קרה להם כלום. ובכל זאת עדיין היה הילד שרוי בפחד, ולא הסכים בשום אופן לעלות לרכבת.

אומנם היה תנאי אחד שבהסכמתו היה מוכן לעלות, "רק אם אבא יצטרף איתי", אמר. וזהו כוונת הכתוב "נחמו נחמו עמי", וכיצד תתנחמו? "יאמר אלוקיכם" - הנמצא עמכם בכל מצב, לא עזבנו ולא נטשנו מעולם ועד עולם.

וכמו שמצינו נפלאות ברש"י על הפסוק (שיר השירים ד, ח) "איתי מלבנון כלה איתי מלבנון תבואי", איתי מלבנון כלה - כשתגלו מלבנון זה (בית המקדש) איתי תגלו, כי אני אגלה עמכם. איתי מלבנון תבואי - וכשתשובו מן הגולה אני אשוב עמכם. ואף כל ימי הגולה "בצרתך לו צר" אבא שבשמים הולך איתנו יד ביד, בכל הדרך שאנחנו הולכים, בכל מקום שאנחנו נמצאים אנחנו תחת השגחתו יתברך שמו. ועלינו לדעת שאפילו במקומות החשוכים והנסתרים, בהסתרה שבתוך ההסתרה בורא עולם משגיח עלינו, ואפילו שלפעמים אנחנו מקבלים סתירות קטנות, אין זה אלא ליישר אותנו, ולהראות לנו את הדרך הטובה והבטוחה, כמו אבא שמעניש את בנו כשאנו הולך בדרך הנכונה, וכל זה רק מתוך אהבה אמיתית לבנו.

כך גם בתקופה החשוכה שלנו, בתקופה שכל האויביים מנסים לכלותינו, עלינו לזכור ולהאמין שאבא שבשמים הטוב והמטיב לכל נמצא איתנו יד ביד.

"נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם" יהי רצון שנוזכה לקבל את הנחמה, ונוזכה להגיע להכרה שאנו מושגחים ומודרכים על ידי בורא עולם, והוא עושה איתנו חסדים ורחמים גדולים, ה' יזכנו שבת שלום ומבורך.

'מנחם', וזה הפירוש חודש בחדשו, היינו שעד ט' לחודש הוא החודש הראשון ונקרא 'אב', ואחר כך בא החודש השני שנקרא 'מנחם', וזה גם פירוש 'ומידי שבת בשבתו' הפסוק מדבר על שבת נחמו, שאז יבוא כל בשר להשתחוות בהר בית ה'.

ולכאורה מה מקום ל'נחמה' זו, וכי כבר נבנה המקדש... מה נשתנו ימים אלו מימי בין המצרים ותשעה באב, הרי ביום שלישי האחרון ישבנו ובכינו, ועכשיו במה נתנחם.

והתשובה כתובה בהפטרה, הנחמה היא "יאמר אלוקיכם" - כאשר מתברר ומתגלה לנו שחורבן בית מקדשנו היה על ידי הקב"ה, ובוודאי כוונתו להיטיב לנו בזה, שהרי הקב"ה החריב את בית המקדש הוא כילה חמתו בעצים ובאבנים ולא כילה חמתו בעם ישראל חלילה. וכך הוא בכל 'חורבן' פרטי אשר בא על האדם, יתנחם ב'ידיעה' שכל העובר עליו הוא מידי הקב"ה, בחשבון מדוקדק.

מסופר על ילד שלקח אותו הוריו לטיול בלונה פארק, בלונה פארק ישנם כל מיני סוגי מתקנים. אחד מהמתקנים היה 'רכבת הרים', העולה עד לשמים במהירות גדולה ומשם חוזרת ויורדת לארץ. הילד פחד מאוד שמוא 'יעוף' מרוב מהירות או שמוא יפול מלמעלה למטה, ולא עלה

פרשת "ואתחנן" נקראת כל שנה בשבת לאחר תשעה באב, לאחר שהתאבלנו על בית המקדש, קוראים אנו השבת הפטרה של נחמה, "נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם".

מובא במדרש (ילקוט שמעוני ישעיה תמ"ה) על הפסוק: "יאמר אלוקיכם" - רבי חנינא בר פפא אמר, אמרו ישראל לישעיה: "ישעיה רבינו, לא באת לנחם אלא לאותו הדור שחרב בית המקדש בימיו", ענה להם ישעיה: "לכל הדורות באתי לנחם, שהרי בפסוק לא נכתב 'אמר אלוקיכם' אלא 'יאמר אלוקיכם'".

דברי מדרש אלו צריכים ביאור, מה הנחמה שמוסיף ישעיה בכך שאומר שהנחמה היא לכל דור ודור?

וביאור הדברים כתב רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: כי בכל שנה ושנה לאחר שעוברים ימי 'בין המצרים' ותקופת האבל על חורבן בית המקדש ועל גלות ישראל 'בת קול' נשמעת במרומים "נחמו נחמו עמי", והקב"ה מעביר רוח של ניחומים לעמו ולבניו האוביו, מנחם אותם ומחזק ליבם, והרופא לשבורי לב מחפש לעיצבון ליבנו.

ולא עוד, אלא שהקב"ה קורא אלינו "נחמו נחמו עמי" - אבקש ממכם כי 'תתנחמו' ותתחזקו.

וכך כתב הרב הקדוש ה'בית אברהם' זיע"א (מכתב כ"ו) שאם אכן "נחמו נחמו עמי" - אז "יאמר אלוקיכם", שאם יהודי מתנחם ומקבל את הדין באהבה בידעו שזה מגזירת מקום אומר עליו הקב"ה "אני אלוקי של זה".

כתב הרב הקדוש ה'חתם סופר' זיע"א בשם ה'ירושלמי' (סוף תענית): אחרי ט' באב מתחיל חודש אחר, ובוה פירש את הפסוק (ישעיה ס"ו, כ"ג) 'והיה מידי חודש בחדשו', פירוש שמתחדש חודש בתוך חודש. ולכן נוהגים לקרוא לחודש שנתחדש אחר ט' באב חודש

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש

"אתה החלת להראת את עבדך"

הקדמה: אדם שנדר נדר, ורוצה לשוב בו מנדרו, צריך לעשות התרה, וכדי לעשות התרה צריך למצוא "פתח" לנדר, היינו ששואלים את הנודר: 'אילו היית יודע כשנדרת שיווצר כזה מצב, היית נודר? והוא עונה: לא.

תיבת "החילות" פירשו חז"ל בג' דרכים: א. פירוש הספרי: אתה החילות אתה התרת לי נדרי בשעה שאמרת לי "הוצא את עמי בני ישראל", ואמרת לי איני יכול שכבר נשבעתי ליתרו ובכל זאת התרת לי, אף פה תתיר לי את השבועה. ב. אתה פתחת לי פתח להתפלל שאמרת לי הרף ממני וכי תפוס הייתי כך וכו', ופירוש המילה "החילות" לשון תפלה. ג. התחלת לפתוח פתח לעבדך בשעה שנכנסתי לנחלות בני גד ובני ראובן האור החיים הקשה שהפירוש הראשון אינו קשור להמשך הדברים, ותייך: על פי הרמב"ם, שמשמע שאפילו שביט דין לא מוציאים פתח להתיר את הנדר, בית דין מתחכמים למצוא פתח. וזה מה שנתכוון משה בטענתו לפני ה' "אתה החילות", שהוא התיר לו שבועתו כשנשבע ליתרו, אפילו שלא היה חפץ להתיר.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"שמע ישראל, ה' אלהינו ה' אחד"

במילים ובאותיות שבפסוק זה מצאו חכמי ישראל רמז למספר הקרואים, העולים לתורה בימות החול, בשבתות ובכל מועדי השנה: א. "שמע" - במילה זו שלוש אותיות, המרמזות לשלושת הקרואים העולים לתורה בימי שני וחמישי בשבוע, בתעניות ציבור, בחגים מדרבנן (חנוכה ופורים) ובמנחה בשבת וביום הכיפורים.

ב. "ישראל" - במילה זו חמש אותיות, המרמזות לחמשת הקרואים העולים לתורה בימי "שבתון" (בשלושת הרגלים ובראש השנה).

ג. "א-ד-נ-י" - במילה זו (שם הויה, שאסור להגות באותיותיו) ארבע אותיות, המרמזות לארבעת הקרואים העולים לתורה בחגים מן התורה שאינם "ימים טובים" (ראשי חודשים וימי חול המועד).

ד. "אלהינו" - במילה זו שש אותיות, המרמזות לששת הקרואים העולים לתורה ביום הכיפורים הקדוש (כנגד ששת ימי המעשה בשבוע).

ה. "א-ד-נ-י אחד" - בשתי המילים החותמות את הפסוק שלפנינו שבע אותיות, המרמזות לשבעת הקרואים העולים לתורה ביום שבת קודש, בין שחרית למוסף.

דבר תורה לסעודה רביעית

האם מותר לדבר לאחר נטילת ידים לפני שברך ברכת המוציא על הלחם?

מעיקר הדין מותר לדבר בין הנטילה לברכת המוציא, ומכל מקום טוב ונכון להזהר שלא לדבר כלל בין הנטילה להמוציא, בין בחול בין בשבת. ומכל מקום אם שמע קדיש או קדושה בין הנטילה להמוציא, או שמע איזו ברכה מחבירו, עונה אמן אחר הקדיש והברכה.

האם מותר להתעסק בדברים לאחר נטילת ידיים לפני ברכת המוציא

מעיקר הדין מותר להתעסק באיזה עסק קטן בין הנטילה לברכת המוציא, כגון ליתן צדקה לעני, או לראות מה השעה וכדומה. ורק ממידת חסידות ראוי שלא להפסיק כלל בין הנטילה לברכה. ואם חושש שמא יטרד בעסקו, ויבוא לידי הפסק גדול והיסח דעת, יברך המוציא ויטעם מהלחם, ואחר כך יתפנה לעסקיו.

(ילקוט יוסף)

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי

"ושמרתם את המצוה ואת החוקים ואת המשפטים..."
(ז', י"א)

וכי שייך לצוות לכל איש מישראל, שישמור ויקיים את כל התרי"ג מצוות? והלא הרבה מצוות אין באפשרות כל אדם לקיימן, כמו מצוות השייכות לכהנים בלבד או לזמן שביט המקדש היה קיים וכדומה.

אלא, שלשון 'ושמרת' מתפרש גם במשמעות של צפייה, כמו שמצינו בתחלת פרשת וישב (בראשית לז, יא) 'ואביו שמר את הדבר' - "היה ממתיק ומצפה מתי יבוא" (רש"י). אכן יכול האדם לזכות לקיים את כל התרי"ג מצוות במילואם, בכך שמתקשר במחשבתו לכל מצוה ומצוה ומצפה אימתו יוכל לקימה, ואם יזדמן למציאות מסוימת מיד יחוש לקיים את המצוה כהוגן. נמצא שאמנם קיום בפועל אין לו, אולם בדעתו ובמחשבתו משיג את קיום המצוה, כאילו קיימה בכל פרטיה ודקדוקיה.

לכרבה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

למנוח שלום ברחמי רח

ציון חלפון
בן סולטנה
שירן נועה
בת אסתר
תנצבה

למנוח שלום ברחמי רח

ינית בת רחל
יעל ז"ל
בת אודה תחי'
תנצבה

למנוח שלום ברחמי רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

למנוח שלום ברחמי רח

חנה בת חפסה
ימנה בת חנה
תנצבה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות הבדלה

שאלה: אדם שמוציא שבת לפי זמן ר"ת, וחושש שאם יחכה עד זמן ר"ת כדי לעשות הבדלה הילדים יירדמו. ויש לפניו ב' אפשרויות: א. לעשות הבדלה ללא אש. ב. להדליק את נר ההבדלה לפני זמן ר"ת, מה מבין האפשרויות עדיף?

תשובה: הנוהג בצאת השבת כדעת ר"ת, ורוצה להבדיל מיד בזמן צאת הכוכבים של הגאונים כדי שלא ישנו הקטנים, אם יש לו מי שידליק עבורו הנר כגון שנוהג כדעת הגאונים או קטן, ידליק הנר על ידו. ואם אין לו מי שידליק הנר, נכון יותר שיכין לו נר נשמה מערב שבת שיהיה מוכן להבדלה מיד בזמן צאת הכוכבים כדעת הגאונים, בלא שיצטרך להדליק בעצמו הנר. ואם אין לו נר ואין לו מי שידליק עבורו, יותר נכון שיבדיל ללא נר, מאשר ידליק הנר בשינוי בזמן הגאונים, לפי שנראה כמזלזל בשבת למה שנוהג להחמיר כדעת ר"ת, ויברך על הנר אחר שידליק בזמן ר"ת. אולם ברבע שעה לפני זמן ר"ת יוכל להדליק בעצמו וטוב שידליק אז בשינוי.

שאלה: אדם שנוהג להוציא שבת בזמן רבנו תם, ועושה הבדלה לפני זמן ר"ת, האם רשאי לאכול אחר הבדלה קודם זמן יציאת השבת כדעת ר"ת. תשובה: אדם שנוהג להוציא שבת בזמן רבנו תם, ועושה הבדלה לפני זמן ר"ת, רשאי לאכול אחר הבדלה קודם זמן יציאת השבת כדעת ר"ת.

"שְׁמור את יום השַׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ" (דברים ה', י"ב)

איש תְּקִירוֹת פָּנָה אֶל הַגָּאוֹן רַבִּי יִצְחָק זִילְבֶּרשְׁטֵין שְׁלִיט"א בְּשֵׁאלָה הַבָּאָה:

לְצַרְךָ מְלוֹי תַּפְקִידִי, אֲנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל־בַּיִת מִיָּחָד, הַמְשַׁמֵּשׁ עֲבוּרִי כְּצֶלֶם מַקְצוּעִי וְנֶעִיל... אֶל הַשְּׂרָשֻׁרֶת שֶׁמִּסְבִּיב לְצִנּוּאָרוֹ, הַצְמֵדָתִי מִצִּלְמָה מְסֻתֶּרֶת זַעִירָה, וְהַפֶּלֶב הַמְאֲלֵף נִכְנָס לִיעָדִים אוֹתָם עָלֵי לְחָקֶר, מִתְמַקֵּד בְּנִקְדוֹת הַטְּעוֹנוֹת צִלּוֹם, וּמִכִּיבֵא לִי אֶת הַתְּמוֹנוֹת הַנִּצְרָכוֹת לְחֻקֵּיהָ.

וְהִנֵּה, אֲנִי נוֹהֵג לְצִאֵת 'לְטִיל' בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ בְּלוּי הַפֶּלֶב, וְאֲנִי מְגִיעִים גַּם לִיעָדֵי הַתְּקִירוֹת שְׁלִי, וּבְרָצוֹנִי לְשֵׁאֵל, הֲאֵם מִתֵּר לִי לְהַשְׁאִיר אֶת הַמִּצְלָמָה מְעֻרָב שַׁבָּת עַל צִנּוּר הַפֶּלֶב, בְּאִפְסוֹ שֶׁהִיא תִּמְשִׁיךְ לְצֶלֶם גַּם כְּשֵׁי־צֵא עִמָּה בְּשַׁבָּת לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, (וְתִהְיֶה לִי תוֹעֵלֶת בְּתִמּוֹנוֹת כִּי יִסְעֶנּוּ לִי לְאַחֵר הַשַּׁבָּת בְּחֻקֵּיהָ)?

תְּשׁוּבָה: נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה (שְׁמוֹת כ"ג, י"ב) שֶׁשֶּׁשֶּׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֵׂיךָ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשָּׁבֵת, לְמַעַן יִנּוּחַ שׁוֹרְךָ וְחִמְרְךָ. וּמִכָּאן לְמִדּוֹ, שֶׁמִּצְוַת אָדָם עַל שְׁבִיתָת בְּהֶמְתּוֹ כְּמוֹהוּ (וְיִוָּשְׁלָמִי שַׁבָּת פ"ה ה"ג), דִּהְיִנּוּ שְׁלֹא תַעֲשֶׂה הִבְהֶמָה (וְכָל בְּעָלֵי הַחַיִּים בְּכָל־לַיְלָה) מְלָאכָה בְּשַׁבָּת עֲבוּר הָאָדָם, כְּגוֹן לְחֹרֶשׁ, לְדוֹשׁ אוֹ לְהוֹצִיא מִשָּׂא מַרְשׁוֹת לְרִשּׁוֹת.

אֲמֵנָם, דְּבַר הָעֲשׂוּי לְשִׁמְרַת הִבְהֶמָה, שֶׁבִּלְעָדֵינוּ לֹא תִשְׁמֹר כָּל־לַיְלָה, אִינוֹ נִחְשָׁב כְּמִשָּׂא; וְכֵן דְּבַר שֶׁהִבְהֶמָה זְקוּקָה לוֹ מִפְּנֵי הַחֵם אוֹ מִפְּנֵי הַקֶּר אוֹ מִפְּנֵי צָרָה אַחֵר, דִּינוֹ כְּבִגְדֵי לְאָדָם, וְהִיא יוֹצֵאָה בּוֹ. אֲבָל דְּבַר שֶׁאִינוֹ עֲשׂוּי לְשִׁמְרָהּ, אוֹ שֶׁאִינוֹ מוֹעִיל לְשִׁמְרָהּ, אוֹ שֶׁהוּא שְׁמִירָה יִתְרָה שֶׁאֵין הִבְהֶמָה זְקוּקָה לָּהּ, וְכֵן כָּל דְּבַר מִיִּתְרָה שֶׁאִינוֹ לְצַרְךָ הִבְהֶמָה, וְאִפְּלוֹ דְּבַר שֶׁהוּא לְנוֹי, כְּשֶׁאֵין הִבְהֶמָה רְגִילָה בּוֹ - הֲרִי זֶה נִחְשָׁב כְּמִשָּׂא, וְאִסּוּר לָּהּ לְצִאֵת בּוֹ. (כְּמִבְאָר בְּשׁו"ע או"ח ס' ש"ה ס"א וּבְמִשְׁנֵה בְּרוּרָה סק"א).

לְאוֹר זֹאת, אִסּוּר לְהַנִּיחַ לְכָל־בַּיִת הַחוֹקֵר לְצִאֵת מִרְשׁוֹת לְרִשּׁוֹת, מִשּׁוּם שֶׁמִּטְלָטֵל מִצִּלְמָה שְׁלֹא לְצַרְךָ שְׁמִירָה עַל הַפֶּלֶב, אֲלֵא לְצַרְךָ בְּעָלֵינוּ;

וְאִפְּלוֹ אִם הַפֶּלֶב יוֹצֵא מִעֲצָמוֹ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים וְהַמִּצְלָמָה עַל צִנּוּרָו מִלְּפָנֵי הַשַּׁבָּת, וְאֵין לְבַעֲלֵיו שׁוּם עֲנָן שֶׁיִּשָּׂא אֶת הַמִּצְלָמָה, כָּכָל זֹאת חֵיב לְמַנֵּעַ מִהַפֶּלֶב לְצִאֵת. כְּפִי שְׁכּוֹתֵב הַמִּשְׁנָה בְּרוּרָה (ש"ס ע"ז): "אִם נִשְׁאָר אֵיזָה דְּבַר עַל הִבְהֶמָה מְעֻרָב שַׁבָּת, וְהִיא רוֹצָה מִעֲצָמָה לְצִאֵת לְחוּץ, בְּעָלֶיהָ צָרִיךְ לְמַנְעָה שְׁלֹא תִצָּא, מִפְּנֵי מִצְוַת שְׁבִיתָת בְּהֶמָה".

הלכות ברכות

שאלה: מהי ברכת ארטיק העשוי ממין ענבים טבעי.

תשובה: ברכתו בורא פרי הגפן והטוב ביותר לברך בורא פרי הגפן על מעט יין או מיץ ענבים ולפטור הארטיק. ואם בירך עליו שהכל נהיה בדברו יצא ידי חובה.

שאלה: מהי ברכת גלידה שמעורב בה חתיכות עוגיות או בסקוויטים. וברכת הטילון והקסטה.

תשובה: ברכת גלידה שמעורב בה חתיכות עוגיות או בסקוויטים כולה מזונות ולגבי ברכה אחרונה תלוי מה הכמות של המזונות שבה.

שאלה: הקונה אבטיח בתחילת העונה וטועמו כדי לבדוק טעמו האם עליו לברך שהחיינו בפעם הראשונה שהוא טועמו. ואם טעם ולא בירך האם הפסיד את הברכה. תשובה: לכתחילה יש לברך שהחיינו בטעימה אבל אם טעם ולא בירך יברך באכילה הבאה הראשונה.

שאלה: מי שאכל יוגורט שיש בו שברי פרי תות ולאחר מכן בא לאכול תות חדש בתחילת העונה פעם ראשונה האם יברך עליו שהחיינו. תשובה: יברך שהחיינו על הפרי החדש.

לדפואה שלומה

סולטנה
בת פרחא
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
הודיה לוי
אלמוז לוי
בן שולמית

לדפואה שלומה

יוסף לוי
בן זיקטוריה
נועה בת יפה
דוד בן טטאניה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה
חיים בן זיוה

דין קריעה על הכותל המערבי

חיוב הקריעה

הלכה פסוקה וברורה שמקורה בגמרא היא שהרואה את בית המקדש בחורבנו, אומר "בית קדשנו ותפארתנו אשר הללך בו אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה", וקורע את בגדו.

אמנם במשך הזמנים, מסיבה זו ומסיבות אחרות נשתכחה קצת הלכה זו גם אצל אלו שאין להם סיבות שלא לקרוע את בגדיהם, יש שסמכו על כך שמקנים את בגדיהם לאחרים לפני שמגיעים אל הכותל, ואמנם נחלקו הפוסקים האם זה מועיל.

להקנות את הבגד לחבירו

יש מהפוסקים שסוברים שהמקנה את בגדו לאחר כדי להיפטר מהקריעה אינו מועיל, ויש שרצו ללמד קצת זכות על מי שנוהג כך, ולכל הדעות אין ראוי לעשות כן.

קריעה בעמידה

הקריעה נעשית במעומד ובידיו. ויכול להתחיל בכלי ולהמשיך ביד. ואומר לפניה הקריעה: "בית קדשנו ותפארתנו אשר הללך בו אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה". ולאחר מכן קורע ומברך "ברוך דיין האמת", בלא שם ומלכות.

אופן הקריעה

בדיני הקריעה נאמרו כמה תנאים: א. לכתחילה צריך לקרוע

משפת הבגד בצד שמאל, ואם אי אפשר יכול לקרוע גם בצד ימין.

ב. שיעור הקריעה הוא טפח כנגד הלב, לגובה הבגד, כלומר, כלפי מטה או מעלה, ולא לרוחבו.

ג. הקריעה צריכה להיות בידים, ומי שקשה לו יכול להתחיל בסכין או במספרים ולהמשיך ביד.

ד. הקרע אינו מתאחה.

לקרוע פעמיים את אותו בגד

ישנה עצה, לאנשים שחסים על בגדיהם, להשתמש מספר פעמים באותו בגד לקרוע בו, כשכל פעם ירחיק בבגד שיעור ג' אצבעות ממקום הקריעה הקודם ויקרע שם קריעה נוספת, לגובה הבגד. לכן אדם שידע שהוא הולך לכותל יקח איתו את אותה חולצה קרועה ויוסיף עליה קרע נוסף.

שלושים יום

חיוב הקריעה הוא רק לאדם שמגיע פעם בשלושים יום לכותל.

תושבי ירושלים שגרים בתוך החומות

תושבי ירושלים הגרים בתוך החומות, אינם צריכים לקרוע כי הם רואים את העיר בחורבנה בכל יום גם אם אינם באים אל הכותל עצמו.

וכן אלו הגרים בירושלים מחוץ לחומות, יכולים להקל מטעם ספק ספיקא ולא לקרוע את הבגדים.

שישה דברים אידעו לאבותינו בט"ו באב

מכריזים "יבדלו חיים מן המתים", וכל מי שהיה בו נפש חיים היה יוצא. גם בשנת הארבעים עשו כך, אלא שלמחרת עמדו כולם חיים. כיון שראו שכולם קמו חששו שמא טעו בחשבון ימי החודש וחזרו ושכבו בקבריהם בכל לילה ולילה עד חמישה עשר באב. משראו שנתמלאה הלבנה בחמישה עשר לחודש ולא מת אחד מהם, ידעו שלא טעו בחשבון ונשלמו ארבעים שנות גזירה, וקבעו בני הדור ההוא יום זה ליום טוב.

ד. עולא אמר: יום שבטל הושע בן אלה פרוסדיות (שומרים) שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל ואמר לאיזה שירצו יעלו. אם ירצו יעלו לירושלים, ואם ירצו ילכו לבית אל או לדן, לפיכך נקבע ליום טוב, על השמחה שהותר להם לעלות לבית המקדש לרגל.

ה. רב מתנה אמר: יום שניתנו בו הרוגי ביתר לקבורה. לאחר שלוש עשרה שנה ניתנו לקבורה ביום ט"ו באב.

ו. רבה ורב יוסף אמרו שניהם: יום שפסקו מלכרות עצים למערכה. והיו שמחים באותו יום כי בגלל שהיו כורתים עצים היו נעשים הכהונים בעלי מומים. והיו שמחים, כי מאותו יום והלאה היה להם יותר זמן לעסוק בתורה הקדושה. (תענית ל:)

מהתקופה של ט"ו באב הלילות מתחילים להתארך לכן על כל אחד ואחד להשתדל מאוד להוסיף בלימוד התורה בלילות, ובעזרת ה' יזכה שיארכו ימיו ושנותיו.

אי"ה ביום רביעי נציין את תאריך ט"ו באב, ונשאלת השאלה על מה ולמה השמחה ביום זה?

א. אמר רב יהודה בשם רב: יום שהותרו שבטים לבוא (להתחתן) זה בזה. התורה אסרה לאישה שאין לה אחים והיא ראויה לרשת נחלה ממשפחתה להתחתן עם אדם משבט אחר, כדי שלא תיטוב הנחלה שהיא ירשה משבט אביה לשבטו של הבעל כשהיא תמות וירשו אותה יורשיה שהם משבט הבעל. ודרשו חכמים מפסוק זה שגזרה זו נגזרה רק לאותו דור יוצאי מצרים, אבל לדורות אחר כך מותר לאישה היורשת נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר. ומשום שדרשה זו נתחדשה לחכמים בט"ו באב, נקבע יום זה ליום טוב.

ב. אמר רב יוסף בשם רב נחמן: יום שהותר לשבט בנימין לבוא בקהל. לאחר המעשה של פילגש בגבעה (שופטים פרקים י"ט - כ). ובט"ו באב דרשו שדווקא הציווי הוא לאותו דור ולא לדורות הבאים.

ג. אמר רבה בר חנה בשם רבי יוחנן: יום שכלו בו מתי מדבר. בחטא המרגלים, כשהתלונונו בני ישראל על כניסתם לארץ, נשבע ה' שכל הזכרים מבין עשרים שנה עד בן שישים ימותו במדבר, ושכל העם יתעכבו במדבר עד שימותו כל אלו שנגזר עליהם. בכל ערב תשעה באב יצא כרוז: "צאו לחפור!" והיה כל אחד יוצא וחופר לו קבר ושוכב בו, שמא ימות לפני שיספיק לכרות לו קבר. למחר היו

סרקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אור הנר",
באתר זה תוכלו לקבל את העלוניים מכל
השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה
באהבה רבה

לדפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
ענת אילה
בת מרים

לכרבה והצלחה

מורדכי זיפה
מורדכי זיפה
ליאור זשיר
מורדכי

לכרבה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות

